

Ielele nebune

Aspiranta

Ielele nebune

Peste codrul fără vârstă luna nouă se zărește
Răspândind a sa lumină, braț la braț cu mii de astre,
În poiana-nmiresmată unde roua strălucește
Șapte fete joacă-n horă, hora Ielelor măiestre.
Trupul lor de alabastru nu-i atins decât de voaluri,
Iară ochii ca și focul printre umbre strălucesc,
Părul negru despletit curge-n nesfârșite valuri,
Peste umeri albi și cruzi curcubeiele plutesc.

Dănțuiesc parcă-s nebune cu sâni goi, tremurători,
Iar de glezna fină atârnă șnur de-argint cu clopoței,
Unduiesc ușor din șolduri într-un fel ce-ți dă fiori,
Apoi nu-s pentru o clipă, stau ascunse după stei.
Se întrupează fără veste lângă o apa de izvor
Și în transă fac descântec pentru noi fără-nțeleș,
Luna abia mai privește stând ascunsă după nor
Văzând Ielele nebune cum cămăși de foc își țes.
Timpul cel năvalnic stă pentr-o clipă într-un în loc
Vrăjit fiind de-a lor privire, de-al lor cânt seducător,
Numai el le poate vede, doar când luna-i la soroc,
Omu-n prejmă nu le place, nu-i dorit ca spectator.